Pagina Agricolă

De sărbători

Iarna se face socoteala munci de peste an, atât a anului a trecut cât și a anului ne.

Sărbătorile Crăciunului, ale Anului Nou și ale Bobotezei nt mai ales prilej de meditație, de ce-a fost și de ce va să fie. A fost bine de cel ce are pătul și magazia plină și casa ind stulată cu toate și rău de cel ce n'are nici de-unele, iar dacă starea celui din urmă se datorește și vremii nepriincioase, belșugul celui dintâi n'are explicația decât în munca și râvna depusă ca să învingă greutățile de ori-ce soi, atât la câmp cât și în gospodărie.

Ast-fel, cu toată seceta, cel ce a făcut semănături variate: grâu, porumb, nutreturi, dacă n'a avut reușită bună la fiecare, a produs cel puțin grâu mulțumitor. Dar și porumbul lui n'a fost de disprețuit pentru că l-a cultivat în ogor de toamnă și seceta nu și-a făcut efectul. Lucrurile s'au petrecut dimpotrivă la alții. Negrijind cultura grâului, și-au pus toată nădejdea în porumb, dar fără să-i facă ogor de toamnă și să-l mulcească la timp. Vremea s'a răzbunat. Seceta a uscat cocianul înainte de a lega și n'a dat nici o producție. Ba adese-ori și cocenii au rămas părăsiți pe câmp, lipsind vitele de puținul nutreț, ce se putea strânge.

Cu sgâriatul pământului și de multe ori cu semănatul grâului numai după un boronit la suprafață, ne putem aștepta la producție slabă sau chiar la lipsă totală.

In aceste împrejurări sărăcia își are obârșia în lipsa de interes și în neexplicabila îndărătnicie de a face muncile la timp și cum trebue.

Nu'i de-ajuns să cerem dela Dumnezeu, cum spune „Plugușorul" grâu „în spic cât vrabia și în pai ca trestia", trebue să-i dăm și condiții ca să se desvolte atât în pai cât și în spic și aceasta n'o putem dobândi decât cu arătură bună și la vreme priincioasă, făcută tot cum spune Plugușorul, cu mai multe perechi de boi, întovărășiți și întrebuințând sămânța aleasă, brobonată și selecționată, iar la porumb, de care nu pomenește cântarea populară din ajunul Anului Nou, pentru că el s'a introdus la noi după nașterea acelei cântări, trebue să-i facem negreșit ogor de toamnă, sămănând soluri potrivite pe regiuni, ca să se poată coace la timp; de asemenea să-l punem în rânduri și să-l prășim cât de des cu prășitoarea trasă de cal.

Atunci va fi și grâu și porumb destul pentru hrană și pentru animalele din curte. Crăciunul va fi sărbătorit cu îmbelșugare și cu de toate.

Același lucru este și cu vitele sale, cari, în special în iarna aceasta, vor avea mult de suferit din lipsa de hrană. Ce bine ar fi prins acum o grămadă de sfecle de nutreț, cari tăiate și amestecate cu pleavă, paie tocate, ori chiar coceni tocați mărunt și stropiți cu apă sărată, ar fi putut scoate din iarnă vitele săteanului!

Cel puțin pățaniile de-acum și de totdeauna să fie de învățătură.

Să se chibzuiască bine, din timp, ce e de făcut pe vară și mai ales la sărbători, să se caute sfatul scris și cărțile de îndemnuri, folositoare pentru plugărie; să se mai lase vinul de „primoi" și de „teras", la care săteanul ține mai mult ca la pâine și mămăligă, sdruncinându-și sănătatea și făcându-l să pornească la munca din primă-vară tot mai slăbit și mai istovit; să se îndrumeze spre Biserică, urmând învățăturile creștinești și să îndeplinească cu evlavie toate datinele păstrate dela strămunii noștri.

Prof. E. GRINȚESCU

Porci de rasă Berk la Școala de Agricultură Sopot jud. Dolj

Colaborarea Institutului de cercetări agronomice

Sfredelitorul pomilor

(Zeuzera pyrina L.)

Față de pagubele pe cari le face Zeuzera pyrina în fiecare an în diferite livezi, pepiniere, etc., și față de răspândirea din ce în ce mai mare, m'a determinat să dau, în cele ce urmează, câteva date asupra vieții și metodelor de combatere.

Această specie este răspândită și în alte țări din Europa, precum și în Asia Mică, Palestina, Cipru, Japonia, America de Nord, Sudul și Nordul Africei. In ultimele două continente a fost introdusă de câtva timp.

Omida acestui fluture este periculoasă din cauză că trăiește sfredelind ramurile și tulpinele pomilor. Se hrănește cu un

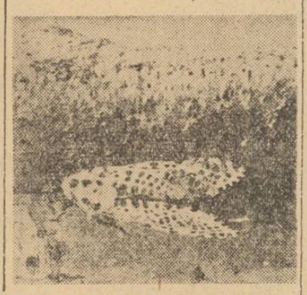

1. Fluture de Zeuzera pyrina pe scoarța arborelui

număr mai mare de plante lemnoase (polifagism) decât omida de Cossus, o specie înrudită.

Zeuzera pyrina este considerată ca dăunătoare aproape tuturor esențelor lemnoase și foioase din livezi și păduri, atacă deasemenea vița de vie și arbusti ca: agrișul, spiraea, liliacul, etc. Interesant este că această insectă deși polifagă, totuși în unele cazuri se constată că în privința atacului face o deosebire între varietățile aceleeași specii de plantă.

Omizile de Zeuzera preferă ramurile și tulpinele subțiri, unde stau izolate, spre deosebire de cele de Cossus, care se întâlnesc mai mult în tulpinile groase și adesea mai mulți indivizi.

DESCRIEREA FLUTURELUI

Fluturele mascul are lungimea de 25 mm. și femela de 53 mm.; deschiderea aripelor

2.—Omida de Zeuzera pyrina

(apertura) la mascul este de 50 mm. și la femelă de 60-70 mm. Aripele anterioare sunt albe cu pete mici rotunde de culoare albastră metalică; aripele posterioare sunt deasemenea albe însă cu pete mai deschise. Capul, toracele și abdomenul sunt acoperite de peri fini albi; pe toracele dorsal se găsesc 6 pete de culoare albastră metalică, iar pe abdomen dungi albastre metalice.

VIAȚA INSECTEI

BIOLOGIA)

Ciclul de desvoltare a acestei insecte se efectuează în doi ani, în regiunile mai calde s'a constatat în fiecare an câte o generație (Africa de Nord, Algeria, Palestina).

Sborul fluturelui începe obișnuit prin luna Iulie, totuși sunt ani când fluturii apar mai devreme sau mai târziu, fiind în legătură cu condițiile climatice a regiunii respective. Fluturele sboară numai noaptea (nocturn), ziua stă nemișcat pe scoarța arborilor (Fig. 1). După împerechere femela depune cu ovipozitorul câte 1 ou printre crăpăturile scoarței. Rare ori depune ouă în pachete de 2-4. Numărul total de ouă depus de o femelă variază între 150-300. După unii autori numărul maxim a ajuns până la 800 (Howard; Chittenden).

Oul are formă ovală, este moale și de culoare brun-roșcat.

Timpul dela depunerea oului și până la ieșirea omizilor (perioada de incubație) este de 8-14 zile, depinde de regiune.

Omida când iese din ou este vioaie și de culoarea cărnei. Se hrănește la început din scoarța arborelui, așa că rozăturile în acest timp pot trece de multe ori neobservate. Incetul cu incetul pătrund sub scoarță și-și face aici niște galerii provizorii. Numai după 1-2 luni părăsește aceste galerii și pătrunde mai adânc în interiorul lemnului, unde își formează în majoritatea cazurilor ultima galerie. In general omida își construiește o galerie ascendentă. In partea inferioară galeria este mai largă (ca o cameră) și are o deschidere ce comunică cu exteriorul; pe aici din când în când sunt eliminate excrementele.

Se poate recunoaște ușor atacul de Zeuzera, tocmai după aceste excremente de culoare brun-roșcată și după rumegușul de lemn ce se adună sau pe ramurile mai de jos sau la baza pomului.

In arborii cu lemnul mai tare galeriile sunt drepte și foarte puțin sinuoase, la esențele mai slabe sunt neregulate, de multe ori au chiar direcție transversală și comunică cu exteriorul. Lungimea galeriilor complect formate este în medie de 30-40 cm., această lungime fiind deasemenea condiționată de esența lemnoasă. De exemplu la lilac și la teiu sunt mai lungi și mai largi față de cele din esențele cu lemnul tare.

Stadiul de omidă durează doi ani. In timpul iernei omida stă în repaus în camera inferioară a galeriei, izolându-se printr'un perete format din rozătură de lemn și excremente.

Omida în ultimul stadiu are lungimea 5-6 cm., culoarea generală a corpului este galbenă, afară de cap, placa toracică, ultimul segment abdominal și picioarele toracice ce sunt negre. Toracele și abdomenul sunt pătate cu puncte negre (Fig. 2).

In primăvara celui de al 2-lea

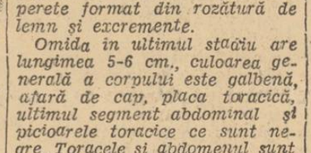

3.—Cămașa chrysalidei. Rumeguș și excremente pe o ramură de liliac

an, omizile se mai hrănesc câteva săptămâni apoi se retrag în partea inferioară a galeriei unde își construiesc un cocon și se transformă în chrysalidă.

Chrysalida are lungimea 4 cm.; corpul este brun strălucitor. Se întâlnesc de obicei în luna Iunie; fluturii apar cam după 3-4 săptămâni dela transformare. La apariția fluturelui cămașa (exuvia) crysalidei este scoasă la suprafața galeriei (Fig. 3).

DUȘMANII NATURALI

Se citează diferite insecte mici, care parazitează atât larvele cât și chrysalidele de Zeuzera pyrina. Astfel sunt câteva specii de viespii din familia Chalcididae și Ichneumonidae.

Dintre păsări cităm speciile de ciocănitoare, care se observă adesea cum scobesc în galerii și distrug omizele de Zeuzera.

Pagubele sunt destul de mari în livezi, pepiniere și păduri. Omizile sfredelind galerii în ramurile și tulpinile subțiri, seva nu mai poate circula normal și arborii cu timpul se usucă. In același timp arborii atacați sunt expuși diferitelor intemperii atmosferice că: vânt, zăpadă, etc.

Deaceea va trebui să se cerceteze cât mai des și mai amănunțit livezile și pepinierile, pentru a observa chiar dela început primele focare, începându-se combaterea lor.

1. Cea mai simplă metodă de luptă este distrugerea directă a omizilor prin introducerea în galerii a unei sârme de oțel flexibile.

2. Se recomandă introducerea în galerii a unui tampon de vată mult în benzină și apoi închiderea orificiului galeriei cu ceară de altoit.s.

3. Se pot introduce în galerii Sulfură de Carbon, închizându-se orificiul cu ceară sau chiar pământ.

4. Bodenheimer a întrebuințat Paradiclorbenzolul și Cianura de Calciu, substanțe, ce se introduc în galerii în același mod ca și celelalte citate mai sus. Aceste tratamente se aplică în timpul iernei. Rezultatele ce se obțin sunt eficace. Dintre acestea Paradiclorbenzolul este mai ușor de mânuit.

5. Dacă atacul este mai înaintat, încât pomul este în pericol, atunci se vor înlătura prin tăiere ramurile și tulpinile tinere atacate; bineînțeles această operație se face înainte de a ieși fluturii. Ramurile tăiate se vor arde.

FLORICA C. MANOLACHE
Asistentă
Stațiunea Entomologică

Recenzii

Studiu asupra impozitelor și taxelor agricole în România în comparație cu alte țări, de dr. Horia N. Lupan

Buc. 1937 — 127 pag.

D. dr. Lupan, prea bine cunoscut ca cercetător în materie de politică agrară aplicată la țara noastră, a publicat de curând, sub titlul de mai sus și sub egida Institutului de cercetări agronomice al României, unde d-sa funcționează în secția de economie rurală — rezultatele cercetărilor ce a întreprins și ale datelor adunate, pentru a înfățișa situația agriculturii noastre din punctul de vedere al impozitelor și taxelor, cari apasă asupra ei, în comparație cu alte țări.

După o introducere, în care se redau principiile și doctrina impozitelor, autorul descrie în o primă parte impozitele directe în România, Rusia, Polonia, Austria, Germania, Elveția, Franța, Belgia, Grecia, Bulgaria, Ungaria și Italia. O tabelă la finele acestei descrieri, arată că România ocupă locul al șaptelea din 11 țări, în schimb însă, raportate la totalul cheltuelilor exploatației, agricultura românească suportă cea mai mare cotă (6.51%) și ocupă locul al doilea ca procent din venitul național-economic, locul al treilea ca proporție din venitul brut.

In partea a doua se studiază impozitele agricole indirecte în România, față de Austria, Cehoslovacia, Germania, Bulgaria, Ungaria și Italia.

Dacă impozitele directe sunt grele, cele indirecte sunt exorbitante, vexatorii și direct dăunătoare chiar fiscului. E de ajuns să amintim taxa de consumație asupra zahărului: dacă aceasta s'ar reduce, cu siguranță că ar spori consumația și deci încasările totale din această taxă.

In a treia parte autorul expune „influența impozitelor agricole asupra economiei naționale și asupra economiei private", parte care se închee cu concluziuni foarte judicioase, demne de serioasa atenție a celor cari au răspunderea gospodăriei financiare a statului, în special a ministerului de finanțe. Cităm o singură concluzie: cadastrarea proprietăților rurale și impunerea lor după venitul cadastral (evaluat pe bază de norme științifice) ar duce la îndoitul rezultat paradoxal în aparență — dar absolut sigur: pe deoparte micșorarea cotei impozitului direct, iar pe de alta sporirea venitului total al tezaurului public.

Fie ca lucrarea d-lui Lupan să nu rămână un strigăt în pustiu.

P. L.

—xxx●xxx—

„Poporul Românesc"

Cărticica „Poporul Românesc" iese de două ori pe lună, având la fiecare număr, întotdeauna, alte sfaturi, alte leacuri, alte îndrumări de folos păturilor muncitoare dela sate și orașe.

Preoții și învățătorii găsesc însemnări folositoare pentru șezători, conferințe, lesne de împărtășit sătenilor.

Cine o are în mână, îi place și vrea s'o primească, în abonament anual, să scrie pe adresa:

Revista „POPORUL ROMÂNESC" Gara Chitila—Ilfov.

Arătați-o și altora ca pe un bun povățuitor pentru minte și suflet, adresat Românilor.

*

INSTRUCTIUNI pentru plantările de primăvară se găsesc în **Catalogul Pepinierii E. Grințescu** 1937-1938, com. Stefănești-Ilfov, biurou str. Lisabona 10, București. **Pomi selecționați și garantați.**

*

Grădina mea, pe lunile Octombrie-Noembrie publică interesante articole din care menționăm: C. Gürtler: Notițe dendrologice; Dr. V. Rogojanu: Din minunile naturii; A. Trif: Conservarea fructelor și a legumelor prin uscare; I. Roșescu: Apicultura: Sfaturi folositoare; etc. Redacția și ad-ția: Cluj, Calea Moților 87.

VIAȚA COOPERATISTĂ

Cooperația lângă altar

de STELIAN JINGOIU

Când ne vine oaspe vre un cooperator strein, care vrea să cunoască mișcarea noastră cooperatistă și instituțiile ei mai de seamă, printre cele dintâi așezăminte pe care este condus să le viziteze, este Banca populară Sf. Trifon, din mahalaua Cărămidarilor de Jos din Capitală. Și are ce vedea. Intr'o ogradă întinsă se ridică cele mai de seamă instituții ale cartierului: o biserică impunătoare și, alături de ea, o clădire de aceleași proporții, pe frontispiciul căreia scrie: „Căminul moral, cultural și economic Sf. Trifon", în care stau laolaltă: un Ateneu popular, un Dispensar medical, Cooperativa Sf. Trifon și un cămin pentru studenți.

Dacă întrebi pe cineva din cartier: ce este aici?, ți se va răspunde: biserica noastră, sau: ateneul nostru, sau: banca noastră, numiri deopotrivă de îndreptățite, pentrucă toate laolaltă țin de biserică, toate țin de ateneu și toate țin de bancă, toate fiind creiate și însuflețite de acelaș pion zelos: Păr. Gh. Păunescu. Deaceea un american, d. Rolf Nugent, delegat al Ligii Națiunilor, care vizitând instituțiile noastre coperatiste, a cercetat și banca populară dela Cărămidarii de Jos, când s'a întors acasă, scriind despre ceeace i s'a părut mai caracteristic în cooperația românească, a prezentat cititorilor revistei: „American Bankers Association Journal", într'un lung articol din numărul pe Ianuarie 1931, tocmai această bancă, intitulând articolul „The Bank that built a Church" (Banca, care a clădit o biserică) și punând ca subtitlu: o interesantă instituție cooperatistă, jumătate bancă, jumătate biserică.

„Banca — zice scriitorul american printre altele — își avea la început birourile în încăperile bisericii. A fost deci mult obligată față de biserică încă de la înființare, fiind ajutată de ea, ba dându-i adăpost, ba împrumutându-i personal, adică pe înșiși preoții ei. Astfel că banca fiind întemeiată de biserică, și-a arătat recunoștința și a construit biserica arsă. Banca mai construi ateneul popular, în care e și propriul ei sediu, pentruca astfel atribuțiile economice ale preoților să fie cât mai independente de cele religioase... Și astfel a ajuns să fie: o biserică frumoasă, cu un ateneu popular și cu un sediu pentru bancă, la un loc".

Aceleași frumoase aprecieri le găsim și în revista bulgară „Kooperativa Prozvita" din 14 Sept. 1932, sub semnătura d-lui Palazof, directorul Uniunii Băncilor Populare din Sofia, care, ca și cooperatorul american, dă atât date asupra băncii, cât și fotografii ale așezămintelor ei.

Iar de curând, cu prilejul vizitei d-lui E. Poisson, secretarul g-l a Federației naționale a cooperației de consum din Franța, ziarele au menționat interesul cu care au fost cercetate aceste așezăminte coperatiste și aprecierile făcute asupra lor.

Inființată la 30 Dec. 1912 pe lângă biserica locală, ca instituție care să completeze acțiunea spirituală a bisericii prin ridicarea materială a locuitorilor nevoiași ai suburbiei, banca populară Sf. Trifon a pornit la drum cu 22 membri și cu un capital vărsat de 790 lei. O chibzuită conducere, și mai ales o permanentă îndrumare și solidarizare a locuitorilor cartierului, făcută cu însuflețirea misionarului creștin de către Păr. Păunescu, au dat instituției cooperatiste puteri mereu crescânde de lucru, lărgind odată cu operațiile ei și cercul activității culturale și sociale, astfel încât odată cu banca, a crescut și cartierul, iar locuitorii s'au legat tot mai mult sufletește de acțiunea care se desfășura aci, și care le aducea prosperitate în casă și în trebuirile lor.

Și astfel, nucleul mic dela început, după opt ani de zile a ajuns în 1920 să aibă 367 de membri, cu un capital vărsat de 406.307,65 lei, cu fond de rezervă de 4.625,10 lei, depuneri spre fructificare 434.334,75 lei, împrumuturi acordate 981.500 lei și ajutoare împărțite 1.090,65 lei. Pentru o mahala săracă și față de împrejurările timpului, era un progres care a dat conducătorilor însuflețire să se avânte cu mai mult temeiu mai departe. Bancă, biserică și cămin conlucrează atunci laolaltă și, cu garanția personală a Păr. Gh. Păunescu și a încă doi din colaboratorii săi însuflețiți, se clădește, în ograda bisericii, primul așezământ al instituției: o casă frumușică pe potriva puterilor și a cartierului, care să servească drept locaș băncii și sediu căminului „moral, cultural și economic", care ajunsese o realitate de prim ordin în viața și nevoile populației din mahala.

Dar însuflețirea crește și lucrul sporește atât la banca populară, cât și la activitatea socială desfășurată în jurul ei. După alți vreo zece ani, în 1931, la 31 Dec., banca începută cu 22 de membri, ajunge să aibă 1.500 membri, cu un capital social de lei 8.964.020 lei și cu depuneri de lei 77.620.573 lei. Sigur că mersul acesta prosper, pe lângă că a format deplina încredere în țăria și binefacerile instituției, dar a născut și năzuințe noui în sufletul conducătorilor. In 1922 a ars biserica. In deplină solidaritate, membrii băncii, cari erau și membrii ateneului și credincioșii bisericii, au contribuit și au conlucrat de au refăcut-o mai frumoasă și mai impunătoare.

Atât dacă ar fi fost, și era deajuns pentru mulțumirea străduitorilor. Dar Păr. Gh. Păunescu nu era omul care să se oprească aci. Suburbia crescuse, nevoile populației erau tot mai mari. Banca adusese prin creditele acordate și prin economiile făcute de locuitori, o frumoasă prosperitate. Modeștii florari și grădinari de altă dată, au ajuns să aibă instalații din cele mai moderne, dând produse care au fost premiate la toate expozițiile cu cele mai înalte distincții. Paralel cu înflorirea gospodăriilor tuturor, trebuia să înflorească și aceste așezăminte de gospodărire a nevoilor obștești din cartier pentru care vechiul cămin rămăsese prea mic. Infăptuitorul încercat de până aci, pornește plin de curaj mai departe: dărâmă vechiul cămin și ridică, în 1927 și 1928 impunătoarea clădire de astăzi, în valoare de aproape 7.000.000 lei, față de 270.000 lei, cât costase cel vechiu. In încăperile noului cămin s'au putut adăposti și desvolta și alte laturi ale activității pentru binele obștesc: dispensarul medical, pus sub auspiciile Soc. „Principele Mircea", care a redus la mai mult de jumătate mortalitatea copiilor, dând anual peste 3.000 de consultații gratuite și medicamente populației nevoiașe; o bibliotecă mereu sporită, care a acordat burse și ajutoare elevilor săraci; o sală din cele mai moderne pentru șezătorile culturale ale ateneului și un cămin în care se adăpostesc în fiecare an câțiva studenți, înrolați în activitatea spirituală a cartierului.

Peste toată această trudă a venit în ultimii ani valul încercărilor grele, aduse de panica produsă de căderea celor câteva bănci mari, precum și de regimul conversiunii. Cooperativa Sf. Trifon s'a resimțit, dar datorită chibzuitei conduceri n'a căzut sub lovituri și nici pe membri nu i-a tratat vitreg. Dimpotrivă, din totalul de 77.620.573 lei depuneri, reușește să restituie până la 30 Dec. 1936 lei 66.700.267. Prin reducerea creanțelor debitorilor conform legii de conversiune, a pierdut 10.303.681 lei. Banca a avut însă fonduri proprii în sumă de lei 9.250.456 pentru acoperirea pagubelor aduse de conversiune, iar pe de altă parte, prin asanare, statul i-a venit în ajutor prin Banca Centrală Cooperativă cu cota de 70 la sută din totalul pierderilor, ceeace revine la 7.210.604 lei. In felul acesta ea rămâne, după conversiune cu un total de fonduri proprii de peste 5.000.000 lei.

Cu creditorii deponenți, Banca a făcut încă din Oct. 1934 aranjamente ca să le plătească în mod integral atât capitalul social, cât și depunerile, în timp de cel mult 15 ani. Acum, în urma reluării tot mai active a operațiilor, ea poate plăti capitalului și depunerilor dividendul și dobânda cuvenită.

Intemeiate pe baze solide încă din vremurile bune, așezămintele sociale din suburbia Cărămidarilor au putut înfrunta cu hotărîre greutățile ieșite în cale. Iar astăzi, munca se continuă cu aceiași însuflețire în toate ramurile.

Scriitorul american amintit zicea că banca a clădit biserica. Mai precis însă putem spune: biserica a făcut banca, banca a refăcut biserica, amândouă au făcut împunătorul ateneu popular, cu toate așezămintele lui, și toate lalolaltă au ridicat viața morală și materială a cartierului.

Iar la temelia tuturor stă râvna de apostol a vajnicului slujitor al lui Hristos, Păr. Gh. Păunescu, care a aplicat în modul cel mai strălucit principiile cooperației, pentru realizarea acțiunii creștine pe terenul social-economic.

Căminul moral, cultural și economic „Sf. Trifon", cuprinzând: biserica, ateneul popular, cooperativă și dispensarul medical

Prepararea șuncei

Se scoate osul din pulpă, cu grijă ca să nu ciopârțim carnea, și se taie câte puțin din margini, ca să-i dăm o formă rotundă.

Șunca proaspătă e lăsată apoi 3—4 zile la loc foarte răcoros înainte de a fi pusă cu sare. Intre timp se pregătește, spălându-i foarte curat, un butoiu mic de stejar, în care se vor așeza șuncile cu sare. Acestea se freacă bine cu un amestec de sare, silitră și zahăr pisat. Pentru 10 kg. de șuncă se socotește 500 gr. de sare albă, care nu trebue să fie prea fin pisată, 25 gr. silitră albă, curată și foarte mărunță, și 75 gr. zahăr pisat. Șuncile care au fost bine frecate cu amestecul de mai sus, sunt așezate în butoiaș de stejar în care am fund, sare, silitră proporțiile arătate sate bine unele pe rasul cu șuncile se le într'un loc foarte nperatura să fie în d°). După acest timp e o saramură din: ă, 700 gr. sare albă, ră și 300 gr. zahăr. otul împreună și răcit se strecoară u șuncile; acestea ie bine acoperite cu Peste ele se pune un greutate deasupra mura scade, se mai adaugă, puțină, după 2—3 zile. Se ține astfel la loc foarte răcoros, fără totuși cumva să înghețe, 2 până la 3 săptămâni. Șunca e gata atunci când a căpătat până în mijloc o culoare trandafirie (nu roșie). Se scoate atunci din saramură, și se ține în apă fierbinte vreun sfert de oră. Se șterge curat cu o cârpă aspră, se leagă cu sfoară de jur împrejur, ca să capete formă rotundă, și se ține 2—3 zile la un loc aerisit, ca să se svânteze. Se pun apoi la fum, unde se țin 12—16 ore, timpul atârnând de tăria fumului și și mărimea șuncei.

Șunca e gata, atunci când capătă o culoare roșie deschisă.

FIERBEREA ȘUNCEI

Intr'un vas destul de încăpător se pune să se înfierbinte apă. Inainte de a începe a fierbe, se introduce șunca și se lasă să fiarbă în clocote mici 2—3 ore, după mărimea șuncei.

Dacă șunca nu e prea sărată, se mai poate adăuga puțină sare la fiert, ca apa să nu tragă toată sarea din șuncă. Aceasta e gata când e ușor străpunsă de furculiță. Se lasă să se răcorească în apa în care a fiert.

Se ține la rece, până la întrebuințare.

(Din *„Cartea de bucate"* de Sanda Marin, Edit. Cartea Românească).

—xxx●xxx—

BIBLIOTECA AGRICOLĂ A ZIARULUI „UNIVERSUL"

AU APARUT DE CURAND

Nr. 73. Mana viței de vie **de Șt. Constantinescu, profesor.**

Nr. 74—75. Creșterea calilor **de Dr. M. Gâtan.**

Nr 76. Principalele boli ale porcilor **de Dr. D. Tacu.**

Nr. 77. Gaoleanu de G-l **I. Popescu-Sanitarul.**

Nr. 78. Organizarea gospodăriei plugărești **de Dr. E. Grințescu.**

SUNT IN PREGATIRE

Vânatul cu pene din România **de Dr. R. Călinescu.**

Legumele rădăcinoase **de Ilie Isvoranu, profesor.**

Bolile oilor **de Dr. N. Cărlănescu.**

Creșterea vitelor **de Dr. M. Gâtan.**

Producerea semințelor de legume **de Ilie Isvoranu.**

Legume de toamnă, **idem.**

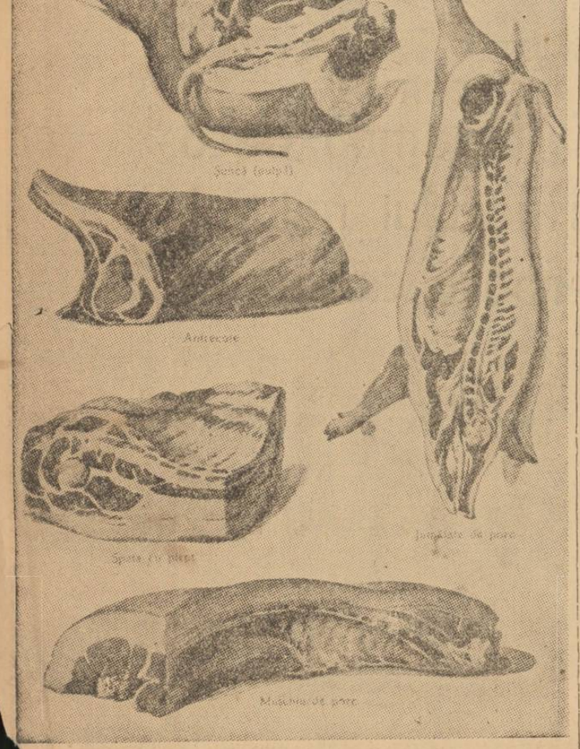

Diferite părți principale din carnea de porc

Cântărirea porcilor la ferma I. Marian (P.-Olt)

—oxo—

Comparație între hrană și greutate la porcii Mangalița

Cântăririle sunt de mare folos într'o crescătorie, fără de care nu putem spune că facem o crescătorie rațională.

Urmărind creșterea unui animal în greutate, dela naștere și până la îngrășare — 2 ani — ne putem da seama de capacitatea de asimilare a hranei, de felul de creștere în raport cu vârsta și cantitatea de hrană pe care o primește zilnic.

In general cântăririle făcute în cursul creșterii unui animal, le împărim în două perioade:

Prima perioadă ține dela naștere și până la înțărcare; iar a doua, dela înțărcare și până la îngrășarea completă. Deosebirile constau în aceia că în perioada întâia se cântăresc purceii la naștere; la două săptămâni; la o lună și ultima la înțărcare.

Aceste cântăriri se fac pe un cântar foarte sensibil care necesită o mare atenție și răbdare.

In a doua perioadă cântăririle se fac regulat la fiecare săptămână, de obiceiu în fiecare Sâmbătă între orele 3-5 p. m.

Ele se fac pe o basculă anume amenajată, când porcii se cântăresc înainte de a mânca.

Imediat după fătare purceii fiind foarte plăpânzi se va avea în grijă a umbla cu mare atenție. Purceluș se apucă cu mâna dreaptă de ambele picioare posterioare ridicându-l în sus iar palma stângă se va trece pe sub burta animalului, punându-l astfel pe cântar. Cântarul e bine să fie amenajat dintr'o lădiță suspendată deasupra cântărașului unde punem purcelul, împiedicându-l astfel de a sări. In nici uncaz nu se va apuca animalul de un picior, de cap sau de ureche.

Din cântăririle făcute de subsemnatul la crescătoria „I. Marian" la cca. 1000 purcei, am extras următoarele rezultate din tabelele făcute de mine: La **purceii născuți în Februarie 1937** greutatea medie la fătare a fost de 1,320 kg.; la două săptămâni 3,602 kg.; la o lună 5,856 kg.; iar la înțărcare 10,960 kg.

De aici puten scoate greutatea în comparație cu hrana dată: un purcel dela naștere și până la două săptămâni când nu primește decât laptele supt dela mama lui, crește 163 gr. pe zi. Dela două săptămâni și până la înțărcare, când pe lângă laptele supt începe a mânca până la 500 gr. uroaie pe zi — de orz 90 la sută și mazăre 10% — el crește în greutate pe zi cu 120-150 gr. ajungând după cum am văzut la înțărcare să aibă o greutate de 10-12 kg., consumând până în prezent 14 kg. de uroaie.

Urmărind fiecare purcelaș în parte, prin cântăririle executate vom putea cu ușurință să observăm putința fiecăruia de asimilare a hranei, care se arată printr'un corp bine desvoltat și o constituție robustă. Aceasta ne servește în selecționarea lor, oprind dintre aceștia pentru prăsilă, bine înțeles îndeplinind și celelalte condițiuni, pe care le-am văzut, ca no. sfârcurilor și prolificitatea mare a scroafelor dela care provin.

Dela înțărcare purcelul intră în perioada a doua a cântăritului, făcută la basculă, deoarece greutatea i se mărește pe zi ce trece.

Porcii se cântăresc în comun, cât pot intra pe cântar, în fiecare săptămână. Diferențele de la o săptămână la alta ne arată câștigul în greutate, dela care se scoate o medie.

Pornind dela înțărcare, când greutatea medie a unui purcel este între 10-12 kg., la o hrană de 1 kg. de uroaie de cap, compusă din 90% orez și 10% mazăre, timp de 2 luni, purcelul câștigă 270 gr. pe zi, el cântărind în acest timp 27 kg., consumând 66 kg. uroaie în total. **Dela 2—9 luni se mărește ração** la 1,5 kg. când crește cu 250-300 gr. pe zi, greutatea porcului ajungând la 75 kg. consumând 350 kg. uroaie.

Dela 9—12 luni cantitatea de hrană se mărește treptat până la 2.5 kg. de cap compusă din: 60% uroaie porumb; 30% uroaie orz; 10% uroaie mazăre și 5% făină de carne, porcul câștigă acum câte 400-500 gr. pe zi, grăsunul cântărind între 100-120 kg. consumând până în prezent 620 kg. uroaie. Prin cântăririle astfel executate vom putea potrivi rațiile așa încât să obținem greutatea dorită într'un timp dat. Excluzând îngrășările timpurii, noi vom putea pregăti corpul animalului, formându-i un schelet cât mai desvoltat și un organism sănătos, gata de a asimila foarte bine hrana destinată pentru îngrășare.

EM. CHIRIACESCU